

Маријана Чанак

АДЕЛМИН ЗАВЕТ

Даворин је све што би једна цура могла пожелети. Снажан, самоуверен, нежан. Презгодан. Откако смо заједно, није направио ниједан погрешан, неспретан, нити исхитрен корак. Гледа ме као једину жену на свету. Или барем у граду. У граду у којем он има статус полубожанства.

Даворин С. весла ка леџенди. Злаћни момак одбранио шишулу државној џрвака. Каг је веслање сџрасџ, џријумф је исход. Даворин С., незаусџављиви шамџион.

Мој шампион. Једном, док смо пили вино из златног пехара који је тог лета освојио, рекао ми је: „Да ми понуде Америку, одбио бих. Ако не идеш са мном.” Била сам пресретна. И престрављена. Уписала сам напредни курс енглеског, из предострожности. Даворин ме води на викенд-путовања, излазимо у најфиније ресторане, доноси ми дарове без повода – накит, цвеће и бомбоњере – никад ме не оставља да чекам, не даје разлога да сумњам, не заборавља да ми напише лаку ноћ, добро јуџро, срећна јодишњица. С Даворином сам открила тајну оргазма. Не првог икад, него ланчаног. И сад је то једини прави. А ипак... одувек је у мени тај порив и, ако му се покушам одупрети, тлачи ме као поткожни свраб. Не догађа се то често и не поклапа се нужно с раздобљима карантина, кад се Даворин и ја морамо суздржати једно од другог. Понекад дође кад се чини да је све добро да боље не може бити. Као искушење којем морам подлећи, беспоговорно и мимо своје воље. Тад се питам: *Шџа ако? Како би било да није Даворин, неџо неко друџи? Моџу ли џоново доживеџи свежину жудње? За новим, неџкривеним џелом? Какав би осећај био? Леџи с неким незнанцем?*

Друге би ме жене осуђивале, моје цуре су се смејале. „То је неко мало проклетство усађено у тебе”, рекла ми је Ена, „научи да живиш с тим.” „Ако не научиш”, Лума је имала бољу идеју, „барем нам јави на време. Да знамо кад планираш оставити Даворина. Прва ћу стати у ред.” Лума претерује, никад нисам отишла тако далеко.

Једном, на почетку наше везе, док је Даворин био на регати ван града, изашла сам с Еном и Лумом. „Нисам сигурна, цуре”, рекла сам им, „Даворин је тако добар према мени, али... није он баш... мој тип мушкарца.” Ена је праснула у смех. „Да, да, јасно”, рекла је, „ти се палиш на запуштене уметничке ликове без цвоџка. Радије би с таквима пила пиво на клупи него вечерала у луксузном ресторану, је л’ тако? Дај, не буди луда, Даворин је управо џиџ мушкарца који ти може пружити све. Све! Реци, Лума!” Лума је износила једну од својих теорија, али је нисам слушала. Поглед ми је лутао ка суседном столу, иза димне завесе седео је сивооки див дуге златне косе, загледан у криглу као да из ње чита будућност. Филозоф. Или музичар? *Зацело разуме језик џџица, џод кожом на левом рамену има урезан џајни џаџански симбол, сања неосџвариве снове, нагађала сам.* „Хало, Земља зове Аделму, Аделма, јави се!”, Ена ми се уноси у лице. „Пусти, видиш да је заљубљена”, каже Лума, „само неће то себи да призна.” Кад смо плаћале рачун, конобар ми је дискретно предао цедуљицу

с бројем телефона. Сивооки је климнуо главом, осмехнуо се. Узвратила сам, из пазушних јама излила су ми се језера, а табани су проклизавали кроз под. „Превише смо попиле”, рекла је Лума, „позваћу такси.” Сутрадан сам се нашла са Сивооки, био је још привлачнији изблиза. Мирисао је на похабан кожни мантил, ако га додирнем, нитне ће ми подерати длан; ако не урадим ништа, нећу прежалити. Говорио је о Кјеркегору и Ничеу, о Валдену и дужности грађанина да буде непослушан, о Камијевом Сизифу и херојима апсурда. „Мислим да би требало да знаш”, рекла сам, „да имам дечка.” „Зашто би то мени сметало?”, одговорио је, обујмио ми је лице длановима и пољубили смо се. Сивооки има широк и зрнаст језик, укусан као нар, покрети су му одрешити. Љуби се као кад крава облизује своје младунче. У том су се пољупцу расточиле све моје двојбе: Даворин је прави.

Поновило се то неколико пута. Да се одгурнем од тог другог и другачијег, само да бих се вратила Даворину. Једном је то направио Лумин дечко. Нас троје лежали смо на градској плажи, кожа нам се мењала под сунцем, гурали смо стопала у врео песак, жмиркали под тамним наочарима, ћутали смо и постојали. „Изгорећете”, Лумин дечко се подигао, узео је лосион за сунчање, нацртао њиме велико бело V на Луминим леђима, а онда јој је оба та крака утрљао у кожу. Длановима ослоњен на њена рамена, ритмично је трљао препоне о њену задњицу. Окренула сам главу на другу страну. Онда ми је пришао, осетила сам сену на леђима. „Смем ли?”, питао је. Рекла сам *да* и нисам се осврнула. На мојим леђима нацртао је спиралу, кружио ми је прстима испод лопатица, с оба палца бројао ми пршљенове, положио ми је дланове око струка. Намазао ми је бутине, руке су му клизиле спретно, поступно, неосетно су ми се завукле испод гаћица. Додирнуо ми је усмине, зрно клиториса, непомична сам, само се плажа изврнула натрашке док су његови прсти улазили у мене. Унутра-ван, први пут свршила сам безгласно. Он се помакао као да се ништа није догодило, отишао је по туру хладног пића, а Лума... вероватно је окренула главу на другу страну, као и ја док је њу додиривао. Кад се вратио, загледала сам се у његов големи трбух, масну косу и кварне зубе. И тад ми је постало јасно шта Лума види у њему. Навече сам отишла Даворину, с врата сам га раскопчала и зарила главу у његово међуножје. „Све твоје. Обожавам”, рекла сам му.

Даворина нису звали у Америку, али не могу рећи да је моје учење енглеског било залудно. Након курса, усавршавала сам се на платформама које су омогућавале чет са странцима. Једна од тих платформи звала се *sexonline*. Тамо ми је ишло толико добро да су ме многи питали како је могуће да никад нисам живела у САД кад ми је језик тако течан. Многи, али ниједан као *Therakis*. Мој етерични грчки љубавник. Он би ме прво обукао речима, у црну мрежу, у црну кожу, потковао би ми стопала црвеним бодезима, у косу би ми ставио црне дијаманте и подигао би ме на сребрни трон. Пузао би пода мном, обожавао би ме језиком, доносио ми шибе у зубима. Тим сам га шибама могла миловати или му распорити кожу. *Therakis* је толико моћно описивао жудњу за мном и сочност мога тела да сам добијала порив да обљубим саму себе. Док читам његове речи, оргазми се у мени отварају без додира. „*Stop typing. Now. I want you to drift. Into my touch*”, *Therakis* је низао инструкције, а ја сам пратила. „*Feel it. Let it reach deep within you.*” И осетила сам га. Био је ту, са мном у соби. У мени. „*Cum with me. Cum.*” Било је довољно, свршавам као на дугме.

Док ми се тело губи у трзајима, неко позвони. Једном дуго. Двапут кратко. Поново. Онда куцање. Треба ми времена да повратим власт над телом. Кад најзад отворим врата, Даворин ми каже: „Немој ме никад оставити. Да чекам оволико.” Загрлили смо се силно.

О *Therakis* никоме нисам причала. Као да није ни постојао. Али се нисам могла отети утиску да су трагови мог фантомског љубавника видљиви на мом телу, на врату, у гласу, у погледу. Стара Маруја, тетка мог оца, гледала би ме с неодобравањем, као да ме је прозрела. „Не тражи хлеба преко погаче, дете”, знала је да ми каже. Тек онако, уместо *gobар gan*. Или би ми у пролазу шапнула: „То што радиш... не ваља ти то, дете.” „Шта, тетка?”, питала бих је, а од њеног шапата жежила ми се кожа. „Знаш ти, знаш”, одговарала је. Маруја је знала да ме одмери од главе до пете, да каже: „Израсла си у праву цуретину.” Онда би додала: „Нек ти отац да нешто пара да купиш нову сукњу, ова ти је окраћала. И скрати канџе. Да не нагрдиш лице. Чувај то што имаш.” Даворин није волео Марују, говорио је да је чудакиња, баба којој је осама појела разум, злбница. Али Маруја је уживала углед у нашем граду. Жене су јој одлазиле по савете, Маруја је знала тајну сваког брака, справљала је напитке којим се мужеве лече од осиноности и масти које женама чисте крв и обнављају кроткост. На свака три месеца, код Марује су се жене окупљале да дознају колико им је судбина наклоњена, чега да се клоне, чему да стреме, како да развију врлину или отклоне урок. *Therakis* је увелико био под покровом заборавља кад ме је Маруја позвала на једно од својих окупљања. „Време је”, рекла је, а мени је то звучало злокобно. „Дођи у шест и не доводи никога.” Хтела сам јој јавити да сам болесна, али сам се плашила да Маруја увек зна кад неко лаже и да бих се због те лажи уистину разболела. Ена и Лума биле су усхићене, ниједна од њих не би пропустила такву прилику, за њих је то било равно иницијацији у тајни женски клан. „Не буди луда”, рекла је Ена, „мораш ићи! То је као сусрет са судбином, нешто престрашно и предивно.” „Аха, као први секс”, Лума се церекала. „Једва чекам да нам испричаш како је било!”

Марујина соба је пуна сатова, ниједан не показује тачно време. У застакљеној витрини стоје теглице с мастима, травама, зрневљем. Жене седе на јастучићима на поду. *Monstera deliciosa* баца сене по зиду, из кугли воштаног цвета шири се опојан мирис. У њој је мирису језиро моје сушрашње лавобоље, помислим и седнем. Маруја ме погледа испод ока, као да ми без речи каже: „Буди тиха!” Она је села у велику фотељу боје земље, опустила је руке, забацила главу, затворила очи, капци јој титрају као у немирном сну. Онда прозове једну од присутних жена и проговори мушким гласом. „Син ти је у опасности, врати га кући док још можеш, не бирај средства”, рекла је, а жена се угризла за мараму да не закука. Сатима тако из Марује излазе поруке о синовима и кћерима, скривеној уштеђевини, неплаћеним рачунима, супарницама, мужевима и њиховим потајним жељама. Понадам се да је заборавила да сам ту, да је већ уморна, да јој је тај мушки глас изгребао грло и да ме неће прозвати. „Аделма”, изговори, погледи других жена укрштају се око мене као гвоздене шипке, укочим се. „Многи жуде за тобом” говори Маруја. „Многи. Не само с овог света. Мораш бити паметна, мораш се сакрити да би се сачувала. Промени одећу, покриј главу да те не препознају. И моли се. Сваког се дана помоли за

своје спасење. Ако наставиш по старом, страдаћеш. Не само ти. Него и онај ко те највише воли. Запамти то!" Маруја заћути, жене зуре у мене зблануто, једна ми понуди своју мараму. Истрчала сам из Марујиног стана као без душе.

Отишла сам Даворину плачући и испричала сам му све. Држао ме је у наручју као дете, миловао ме и љубио у чело. „Бапске приче”, рекао је. „Заборави на то. Никоме ја тебе не дам. Знаш? Никоме!” Ена и Лума биле су забринуте, онда згрожене, потом љуте. „Знаш шта, те старе жене су злобно љубоморне”, рекла је Ена, „нису имале слободу која је нама дата.” „Замисли да ти се сексуални живот своди на осемењивање без ужитка”, рекла је Лума. „Па ко не би постао злобан? Имам једну такву у кући. Моја баба је отрпела секс само да би родила мог оца. Онда је опет постала девица. Фуј!” Рекла сам им да Маруја нема децу, никад се није удавала, не знам да ли је уопште имала секс, нити је могу замислити младом. „Још горе”, закључи Лума. „Даворин је у праву. Заборави. Све што ти је рекла. Није се десило.” „Тако је”, Ена се усагласи. „А нас две ћемо ти у томе помоћи, може? Идемо вечерас у провод!”

Марују нисам виђала, њене су речи постале ехо старог празноверја, онда су потпуно утихнуле. Даворин и ја били смо срећни и разуздани, колико нам је његово трофејно злато допуштало.

Завеслаји најављују сезону. Памтиш ли вода шампионе? Може ли Даворин С. победити самој себе?

Мој златни момак био је под теретом титуле. Нисам смела да додајем. Морала сам разумети да на мени штеди своју мушку снагу како би се из реда полубогова могао узверати до бесмртних. Кад постане непобедив, опет ће бити мој. Знала сам то, целим сам бићем знала. Осим једним његовим делом, оним у којем је средиште мог порива, жудње и запитаности над животом, какав би све могао бити, ако само још једном... искушам врага. Тако сам отворила профил на Тиндеру. Да ми окупира пажњу, да не досађујем Даворину и не тражим од њега оно што ми сад не може дати, да се забавим као с *Therakisom* некад. Или боље. „Дај, каква си”, Ена ми је звоцала, „Даворин није заслужио да му то радиш.” „Заслужио је мало мира, то ће и добити”, бранила сам се. „Не радим ништа, не планирам превару.” „Пусти је, Ена”, Лума је била на мојој страни, „то је исто као да гледа порњић. Немој ми рећи да је и порњић прељуба?” „Вас две нисте нормалне”, закључила је Ена, а ја сам листала по телефону лево-лево-десно.

Зауостављам се на портрету у тоновима сепије, име му је Ленард, коса као тамни јантар, благи бол у сањалачком погледу. „Види ову лепоту”, покажем га цурама. Ена преврће очима: „Опет неки чемерни уметник. Прво га треба ошишати, да личи на мушко.” „Да, да, и послати у војску, је ли, Енчи?”, Лума се кикоће. „Мало је матор за то. Али је леп. *Go for it.*” „Хвала, сестро”, кажем. „Па тај неће имати од чега да ти плати пиће”, Ена тера своју причу. „Сигурно нема ни ауто. И вероватно још увек једе мамину храну.” „Не верујем”, кажем, „види како је мршав.” „Ко зна на којим је дрогама, сви уметници се дрогирају”, Ена је упорна. „Пише да је архитекта”, кажем. „Да, баш. И ја сам астронаут.” „Енчи, дај да и теби отворимо профил”, каже Лума, „боље то, него да завршиш као Маруја и оне њене бабе.” „Јеби се”, Ена одбруси. „О, да, радо”,

каже Лума. Док се њих две часте, дописујем се с Ленардом. „Тражиш нешто озбиљно или ти паше забава?“, пита ме. „Забава као *one night stand*?“, напишем. „Или *more night stands*“, одговори и то ме насмеје. „Имам дечка“, напишем. „Тим боље“, он ће, „нисам ни ја соло.“ „Зашто ти онда треба друга жена?“, питам. „Није да ми треба“, напише. „Секс је забава, а забаве никад доста.“ „Схватам“, одговорим. „Исто питање постављам и себи.“ „Могли бисмо се срести“, предложи. „Твоја ће цура знати за то?“, питам. „Можда да, можда не“, напише. „Ако се сретнемо, боље да остане тајна.“ „Сигурно нећу дати јавни проглас“, послао је низ осмеха и заказали смо сусрет.

Ленард се зове Ивор, висок је и волшебан, има кретње какве су имали мушкарци док су носили перике и штикле. Не говори много. Готово уопште не говори. „Изгледаш друкчије него на сликама“, кажем. „Млађе.“ Осмехне се. „Не веруј свему што видиш, уздај се у осећај“, каже. Ум ми говори: *овај ће мушкарац може разориши*, али ми је тело спокојно, па остајем. Седимо у малом ресторану на рубу града, пита ме шта желим за вечеру и одбија да једе са мном. „Ништа“, кажем, „само ћемо попиту пиће.“ „Не, не“, инсистира, „поједи нешто, требаће ти.“ Поручује ми танко сечену сирову говедину са зачинима, маслиновим уљем и лимуном, и гледа како једем као да и сам може осетити укус у мојим устима. „О чему мислиш?“, питам. „О томе где ћемо после“, каже. Месо је сочно, Иворова тишина насељава сваку моју честицу, његово присуство је магнетично. Незнанац је, знам да је неповерљивост разумна, и титрам око њега као лептирица око пламена свеће. „Идемо“, каже и изведе ме ван, улица је пушта, магловита и мокра. Кад ме је пољубио, крајичком ума помислила сам на Даворина, а онда ме је Иворова шака, крупна као весло, обујмила око врата и избрисала ми сећања. Постојимо само он и ја, неоткривени и нови, заштићени мраком. „Идемо“, понови. Пратим га без речи, иако ми ум шаље упозорења. *Прејласно ћуши, знаш да су тиши најојаснији. Куд те води, шта намерава? Кани ли те убиши или задовољити? Окрени се и бежи, врати се кући!* – мисли ми врцају као жеравице, али ми је тело и даље мирно. Повинујем се телу. Ивор ме је увео у празну камену собу са звезданом постељом, ледено ми је. „Сачекаћемо да се загреје“, каже и опет ме пољуби. Дуго и страствено, као да ми краде дах. Осетим горућу жељу, свучем све са себе и с њега, голи склизнемо у кревет. Наша тела као два кремена. Ивор не жури, трља моју кожу, дише кроз њу, лиже ме. „Како си леп“, говорим гледајући његово лице међу својим ногама. „Најлепши си“, кажем, а његове се усне поклопе с мојим усминама, језик му је врео, моје су бутине закључале његову главу. „Умрећу“, понављам од лепоте и Иворов ме језик лансира, наизменично излазим из себе и враћам се. Дуго ме држи у наручју, чека, милује ме као узнемирену јуницу. Ухватим се за његов уд, то ме уравнотежи. „Је л’ га желиш?“, пита ме. „Да“, кажем и он целом дужином налегне на мене. Изненади ме тежина његовог тела, уд му је златан, а његово ме тело притиска и сатире, као да ме је поклопила црна стена. Хоћу да га одмакнем од себе, а дах ми се кида као најлонски конац. Ивор се ногама одупире о камену собу, помиче се унутра-ван, кружи, отвара ме, толико сам похотна да ћу целу ту црну стену у себе увући. Кад ме Ивор залије златним млеком, удахнем као да гризем ваздух. Како горе, тако и доле. „Ко си ти?“, питала сам омамљена, а он ме је само помиловао по коси. Вратио ме је кући пре свитања. „Хоћемо се видети поново?“, питала сам. „Од тебе зависи“, рекао је.

„Исусе, како си бела”, каже Ена кад ме види. „Јеси добро?”, пита. „Зашто не бих била?”, одвратим нехајно. „И коса ти је друкчија”, наставља. „Извлачила си праме нове?” „Не, шта причаш?” смејем се. „Где је Лума?”, питам. „Долази.” Док чекамо Луму, с Ленардовог профила стиже ми порука: *Ойросџи шџо нисам дошао синоћ. И шџо џи нисам на време јавио да не долазим. Не шџо је искрсло, жао ми је.* „Аделма, шта ти је?”, Ена ме хвата за надлактицу. „Тресеш се као прут.” „Ма ништа”, кажем, „пусти.” „Шта се десило?”, пита. „Н-ништа. Ништа битно.” Утом се појавила Лума. Поручиле смо по штрукани пелин и онда сам им рекла. Како сам синоћ имала дејт с ликом, а он ми сад пише... да се нисмо видели!? „Који курац?”, кажем, па узмем Енину чашу, јер сам своју испразнила. „Успори!”, Ена ме опет хвата за руку. Отресам је: „Наручићу ти друго.” „Чекај”, Лума преузима реч, „рекла си да тај Ленард-Ивор-како-год-се-звао, има девојку?” „Да”, потврдим. „Па то све објашњава”, Лума фркне. „Због ње ти је то написао. За случај да она прочита преписку. Или је већ ухваћен, па се вади. Схваташ?”, Ена и ја зуримо у њу без речи. „Има смисла. Стварно има смисла”, понављам и почнем се лудачки смејати.

Наредне недеље Даворин је одбранио титулу, цео град га слави, урла његово име и пије за његово здравље. Након феште, на раменима ме је носио кући, певали смо *Show must go on*, а кад ме је спустио пред вратима, следила сам се. Ту је стајао Ивор. Набила сам се Даворину у стомак, ноге су ми се одсекле, кључеви се расули по плочнику. „Бебо, напили смо се кô кривице”, каже ми Даворин, придржи ме, дохвати кључеве, отвори врата и унесе ме унутра. Прошао је поред Ивора, скоро су се очешали један о другог, ничим није показао да га примећује. Целе се ноћи нисам могла угрејати. Даворин је толико био пијан да је заспао усред предигре.

Ивор се појављивао и нестајао на местима на која сам одлазила, међу људима које сам виђала. Проматра ме док га не приметим, онда се склони. Једном, кад сам изашла с цурама, примакао се толико близу да сам била сигурна да може чути сваку нашу реч, иако су унаоколо жаморили људи као на сточној пијаци. Показујем Ени и Луми да се утишају. „Шта се дешава?”, Ена ме стиска испод стола, Лумине обрве творе упитник. „Први сто до нашег, десно од мене”, говорим у пола гласа, „онај тип што седи сам и не пије ништа, то је Ивор.” „Тиндер-Ленард?”, пита Лума и окрене се ка њему. „Десно или лево?”, пита Ена. „Рекла сам десно”, одговорим кроз зубе. „Аделма, нема никога за тим столом”, каже Ена. Окренем се као по команди. „Али... Малочас је био ту”, кажем. „Ти си га видела?”, питам Луму. „Морала си видети како одлази!”, „*Sorry*, нисам”, Лума слегне раменима, „никога нисам видела.” „Јеботе!”, понављам, а њих две ме гледају као да сам смакла. „Учинило ти се”, каже Лума, „превише је људи овде.” Те вечери послала сам му поруку: *Нема џошребе да ме уходиш и шуњаш се около. Ако имаш не шџо да ми кажеш, кажи.* Није одговарао, па сам додала: *Прешџосџављам да знаш да је џројањање кажњиво.*

У наредним данима, Иворово се присуство интензивирало. Гледа ме док спавам. Упорно и нетремице, док се не пробудим. Кад се пробудим, у соби нема никога, само зидови попримају облик црних стена. Осећам како ме прати док ходам улицом. Убрзам корак, иако знам да му не могу умаћи. Кад се осврнем, не видим га, а дише ми за вратом. Док купујем намирнице, његова ме рука води ка црвеном месу. Код куће кришом прождирем танке сирове залогаје. Плашим се да погледам у огледало,

јер слутим да бих могла видети Иворов лик уз свој. Бледа сам и уморна, купујем гвожђе у таблетама, витаминске бомбоне, прах за јачање косе. Даворин купује две повратне карте до малог града на језеру. „Идемо за викенд”, каже, „само ти и ја”, а ја се плашим да више никад нећемо бити сами. На њему назирем Иворове обресе. Док ме милује, свлачи, обара на постељу, трља образ о мој трбух, док се предајем његовом вретенастом телу, његов уд тоне и израња, познаје моје брегове, прегибе и валове. „Да, истерај то из мене”, понављам изнутра, Даворин чује само моје понављајуће *ga*. Не зна да више не могу свршити. Док ме с његовог лица не погледају Иворове очи.

Не разумем шта се догађа. Морамо разговарати. Хајде га се нађемо на истом месту, послала сам поруку на Ленардов профил. Два дана није одговарао, онда ми је написао: *Не знам шта си умислила, ти и ја се НИКАД нисмо срели. Кајираш?* Кад сам му саставила нову поруку, више га није било на Тиндеру. „Осећам да лудим”, рекла сам Ени и Луми, „тај тип ме је зачарао.” „И то ће проћи”, каже Ена, „увек прође.” „Никад ми није било овако”, одвратим. „Хајде да то разложимо”, предложи Лума. „Шта је то што он има, а Даворин нема?”, пита. „Ништа”, одговорила сам као из топа. „Ништа осим мене.”

Туширам се врелом водом, кожа ми је црвена и топла, цела кожа ми је екцем, испод ње осећам ледене грнце. Навучем модри фротирски огртач, дланом обришем замагљено огледало. И угледам га. Стоји као да је одувек био ту. Кад се окренем, узме ме у загрљај. „Шта радиш овде”, питам, „како си ушао?” „Не говори ништа, само ме држи.” Ако га је и било, мој се отпор растапа под његовим додиром. Подиже ме и носи, више не знам да ли смо у мојој или његовој каменој соби, с чела скидам измаглицу од водене паре, лепљива је као слуз, иста таква слива ми се низ бутине. Иворово тело ме поклопи, његов се језик рачва у два језика, палача по мојој кожи, огртач ми се распара као под ножем. Окрене ме на трбух, разапне ми руке и продре у мене као да ме закива за постељу. Дах му је тежак и храпав, језиком ми затвара ухо, тад га још боље чујем и од тог се звука отворим цела, примим сву његову силу у себе и нестанем. Лепљиви смо, соба је пуна запаре и тврдог мрака, лице ми се стопило с увалом на Иворовим грудима, гребу ме рожнате плочице на његовој кожи. Његови прсти мрсе ми косу на потиљку. „Мораш ићи сад”, рекао је, а да му нисам чула глас. „Куд?”, питам. „Кући”, каже. „Код куће сам”, одговорим. „Вратићу се по тебе”, рекао је.

Наредних дана била сам болесна. Нешто ми је растварало главу изнутра, мишићи су ми занемоћали, једва бих се одвукла до купатила. „Неки гадан вирус”, рекла је Ена, „држи се, донећемо ти воће и голубију супу.” Од помисли на воће припала би ми мука. „Црвеног мяса ми донесите”, рекла сам. „Чим то тражи, није јој ништа”, Лума се нашалила, па су обе навукле медицинске маске и дошле ми у посету. Даворин није смео да ризикује. Ако га заразим, златно би се весло могло окрњити, а град без шампиона више није град. „Многи рачунају на мене”, рекао је, „надам се да разумеш.” Разумела сам, многи нису ја.

Кад сам се опоравила, Лума је јавила да јој је умрла баба, па смо се сјатиле код ње. „Никад нисам успела да је заволим”, рекла је. „Ни она мене. А бог зна колико смо се обе трудиле”, додала је и заплакала. Ни Ена ни ја нисмо јој имале шта рећи,

само смо је загрлиле и сачекале да прође. На спровод смо ишли сви, чак и Даворин, јер се испоставило да су његова пратетка и Лумина баба прве рођаке. Носио је букет од белог крина и положио га баби пред ноге као да предаје штафету. „Боље венац од белог лука”, Лума ми је шапнула, па смо се уједале за језик да се не зацерекамо. Стара Маруја мицала је уснама као да изговара басму коју нико не чује, а кад је мислила да је нико не гледа, засула је покојницу неком зеленом текућином. Мене је погледала једанпут строго, као да ме се одриче. Након церемоније, док се расута поворка лагано вукла ка капијама гробља, нешто ме је позвало. Држала сам Луму за руку и повукла сам је у страну, загледана у распукли надгробни споменик с којег је узлетала камена птица. Пришла сам му. Стала пред њега као пред старог знанца. Прочитала. Крвнички стегла Луму око зглавка. Испод застакљене слике младића писало је: Ивор Плетикос (1908–1936). „Лума, ово је Ивор”, говорим и трзам је за руку. „Шта ти је?”, она се извлачи из мог стиска, „Ивор је често име, не стежи ме толико.” „Не разумеш”, кажем, „ово је он, мој Ивор, препознајем га.” И тад сам се сетила. Ивор је био мој давно пре Даворина. Давно пре свих.

Заказали су ми егзорцизам код Марује. Опираћу се колико могу. Једном сам га изгубила, сад не смем.